

Жирафата пие най-продължително отъ всички животни. Ако водата се намира всрѣдъ трѣстика, висока трева, или въ нѣкоя падина, кждето може да се скриватъ звѣрове, тя никога не пие, а на открито поле съ часове проучва и следъ това пристѣпва къмъ водата.

Жи́рафата е любопитно животно

Всѣки смѣлъ ловецъ предпочита да преследва лъвъ, слонъ, бикъ или нѣкой носорогъ, но не си хаби куршумитѣ за жирафа, защото тя не е нито опасна, нито хитра. Нейното любопитство, както и беззащитността ѝ, ни каратъ да бждемъ по-снисходителни къмъ нея. Край пжтищата наблюдава керванитѣ, съ видимо любопитство, докато се загубятъ въ далечината. Когато види ловци и да побѣгне, не отива много на далечъ; *любопитството ѝ е по-големо отъ страха.*

Жирафата има много неприятели, особено между голѣмитѣ хищници на пустинята. Пъкъ и людитѣ не му прощаватъ; по нѣкога биятъ жирафата, заради дебелия ѝ кожа, която е и най-здравата следъ тази на слона и носорога. Отъ нея праватъ камшици, хамути, ботуши, ремъци и мн. др. работи. Туземцитѣ, макаръ и да обичатъ вкусното ѝ месо, рѣдко я убиватъ. Отъ убитата жирафа най-много ценатъ космитѣ на опашката и не за нѣкоя употреба, а чисто отъ суевѣрни съображения: смѣтатъ, че който притежава такива косми, ще бжде покровителствуванъ и запазванъ отъ зли духове. Съ тѣзи косми праватъ огърлици и гривни, отъ които не се раздѣлятъ ни денемъ, ни нощемъ. Често презъ нашитѣ пжтувания сме виждали придружаващитѣ ни туземци да се впускатъ лудо къмъ трупа на нѣкоя убита отъ лъвъ жирафа, за да взематъ опашката ѝ, ако орли и чакали предварително не сж я задигнали. Но опашката на умрѣли жирафи не е така ценна, защото,